

شیخ حرّ عاملی

عنایتی از امام زمان (عج) به شیخ بزرگی که امروز در صحن امام رضا(ع) مدفون است

8 رجب مصادف با ولادت دانشمند حدیث شناس "شیخ حرّ عاملی" که در لبنان متولد شد و در مشهد مقدس وفات نمود و در صحن شریف امام رضا(ع) مدفون شد.

8 رجب مصادف با ولادت دانشمند حدیث شناس "شیخ حرّ عاملی" که در لبنان متولد شد و در مشهد مقدس وفات نمود و در صحن شریف امام رضا(ع) مدفون شد.

محمد بن حسن عاملی معروف به شیخ حرّ عاملی در روستای مَشْعَرَه از توابع جبل عامل لبنان متولد گردید. شیخ حسن ظهیر، شهید ثانی، پدر، عمو و دایی وی از اساتید شیخ حرّ عاملی بودند.

او تا چهل سالگی در کشور سوریه و منطقه‌ی جَبَل عامل، نزد استادان شیعی تعلیم یافت و بعدها به عراق و خراسان عزیمت نمود. شیخ حرّ عاملی در مشهد به منصب شیخ الاسلامی و قاضی القضااتی این شهر منصوب شد و در اصفهان نیز مورد احترام علامه محمد باقر مجلسی و شاه صفوی قرار گرفت.

از ایشان بیش از 20 کتاب و رساله بر جای مانده است. اما معروف‌ترین اثر شیخ حرّ عاملی، کتاب عظیم وسایل الشیعه در 30 جلد می‌باشد که کار تالیف آن، هجده سال به درازا انجامید. وی در این کتاب، همه‌ی روایات و اخباری را که در قرن چهارم هجری در کتب ششگانه‌ی روایی شیعه (شامل اصول کافی، مَنْ لایحضرُهُ الفقیه، تهذیب و استیصار، محاسن برقی و قُرْبُ الاستاد) گرد آمده بود، یکجا جمع‌آوری کرد و روایاتی بسیار بر آن‌ها افزود.

همچنین کتب: صحیفه‌ی ثانی، القُصولُ المَهْمَه، القَوایِدُ الطوسیّه و تواترُ القرآن از جمله آثار این عالم بزرگ مسلمان می‌باشند. این عالم برجسته در 21 رمضان 1104 قمری در مشهد مقدس وفات نمود و در صحن شریف امام رضا(ع) مدفون گردید.

شیخ حرّ عاملی و عنایتی از امام زمان علیه السلام

از علمای بزرگ و صاحب نام شیعه مرحوم شیخ حرّ عاملی قدس سره (1033 - 1104 قمری) صاحب کتابهای ارزشمندی چون وسائل الشیعه و اثبابة الهداة می‌باشند.

آن بزرگوار در کتاب #171; اثبابة الهداة & raquo; یکی از خاطرات دوران کودکی خود را در ردیف معجزاتی آورده که به چشم خود دیده است. وی می‌نویسد:

در کودکی - حدود ده سالگی - به مرض بسیار سختی دچار شدم که بستگانم گرد من جمع شدند و در حال گریه زاری مهبیای عزا شدند و یقین داشتند که من همان شب از دنیا خواهم رفت. در همان حال بین خواب و بیداری، پیامبر عزیز اسلام صلی الله علیه و آله و سلم و امامان دوازدهگانه علیهم السلام را دیدم.

به آنها عرض سلام نمودم و با یک یک آنها مصافحه کردم، بخصوص با امام جعفر صادق علیه السلام گفتگو نمودم که مضمون آن الان در خاطر من نیست، جز اینکه می‌دانم در حق من دعا کردند. چون به امام زمان علیه السلام سلام گردد و با ایشان مصافحه نمودم، گریستم و عرض کردم: مولای من؛ می‌ترسم در این مرض بمیرم در صورتی که هنوز بهره خویش را از علم و عمل نگرفته‌ام.

امام زمان علیه السلام فرمود: نترس که در این بیماری نمی‌میری بلکه خداوند تو را شفا می‌دهد و عمر درازی خواهی کرد. سپس کاسه‌ای که در دست داشت به من داد. من نیز نوشیدم و در همان لحظه خوب شدم و بیماری ام به کلی برطرف شد و نشستم. بستگانم از این حال شگفت زده شدند و من هم تا چند روز قضیه را برای آنها نقل نکردم.

به نقل از کتاب اثبابة الهداة، جلد 7، صفحه 378.